

til at misforstaa, appellere til Landstingets Uvillie overfor det Lovforslag, som nu er fremsat af Regeringen i den Skikkelse, i hvilken et Mindretal i Fjor havde bragt det frem og faaet det forkastet. Det ærede Medlem angreb, at Sagen nu blev fremsat her i Stedet for at blive fremsat i Landstinget. Jeg synes, at denne Kritik er aldeles grundløs. Man kan dog fornuftigvis ikke forlange, at en Minister, som i Fjor stemte for de Mindretalsforslag, der blev forkastet, og stemte imod den endelige Vedtagelse af det Lovforslag, som Flertallet fik vedtaget her i Folketinget, i Aar skulde fremsætte det Flertalsforslag, han i Fjor stemte imod, som sit Forslag, saa lidt Rygrad, om jeg saa maa sige, har man ikke Lov til at forudsætte hos den højtærede Minister. Jeg synes, det er ganske rimeligt, at Ministeren forelægger et Forslag vedrørende Sygekasser i Folketinget i den Skikkelse, i hvilken han mener at kunne forsvare at fremsætte det.

Jeg skal hermed love, at mit Parti skal stille sig saa velvilligt som muligt og være rede til at forhandle om Sagen paa det Grundlag, som den højtærede Minister her har givet. Jeg takker den højtærede Minister, fordi han i højere Grad, end det er sket i tidligere Samlinger, har taget Hensyn til de af Sygekassernes Tillidsmænd fremsatte Ønsker, og jeg haaber, det maa lykkes at naa til et gunstigt Resultat. I alt Fald vil jeg haabe, at ligesom de reaktionære Planer ikke i Fjor vandt frem, vil det ogsaa i Aar lykkes at forhindre dem i at vinde frem.

Jensen-Sønderup: Paa eet Punkt er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem, som sidst talte, nemlig paa det Punkt, der omhandles i § 6, hvorefter det er overladt til Sygekasserne selv ved deres Vedtægter at bestemme, hvorvidt de saakaldte bemedlede Medlemmer skal have Lov til vedblivende at være Medlemmer imod at betale forhøjet Kontingent. Det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard), som i Gaar indledede Forhandlingen, spurgte, om det var klogt at træffe en saadan Bestemmelse, men jeg er, som sagt, enig med det ærede Medlem, der sidst talte, i, at det ikke alene er uklogt, men ogsaa urimeligt overfor de paagældende at træffe denne Bestemmelse. Jeg synes, at de Medlemmer, der maaske i mange Aar har betalt deres Bidrag og har staaet som nydende Medlemmer, der havde Del i Statstilskuddet, men har gjort det Kunststykke, som det ærede Medlem

fra Hurup (Kierkegaard) i Gaar kaldte det, at skaffe sig en større Indtægt og maaske ogsaa en større Formue end den, der efter Reglerne betinger Forbliven i Sygekasser med Statstilskud, ikke skal lukkes ude af Sygekasserne ved en almindelig Generalforsamlingsbeslutning. Det siger sig selv, at det altid vil være et Mindretal, endda et ringe Mindretal, der kan gøre det Kunststykke at faa deres Formue og Indtægt op over den Størrelse, der berettiger til Andel i Statstilskuddet. At det saa skal være undergivet Flertallets Beslutning, hvorvidt de skal have Lov til at forblive mod forhøjet Kontingent, synes jeg er en Uret imod dem. Jeg vil ikke nøjes med at spørge, om det er klogt, men jeg vil spørge, om det er Ret, og det synes jeg ikke, det er. Vi har en vis Forpligtelse til at varetage de Folks Interesser, for det er ikke de daarligste Medlemmer af Sygekasserne, der har været saa dygtige, at de har skaffet sig baade større Indtægt og større Formue end den, der betinger Statstilskuddet, og jeg kunde fristes til at sige, at selv om jeg selvfølgelig i høj Grad anerkender de ikke faa større og mindre Fremskridt, der er i Lovforslaget — og jeg skulde være den sidste til at underkende dem, da jeg selv har arbejdet paa at faa det gennemført i Fjor —, er der dog for mig ingen Tvivl om, at det største og mest betydningsfulde af alt det nye er Forslaget om at give de Medlemmer, hvis Formue og Indtægt er kommet op over det, man nu paa en eller anden Maade maatte blive enig om at sætte som Grænse, Ret til mod forhøjet Bidrag at blive. Jeg gentager, hvad jeg sagde i Fjor, at den Bunke af uafgjorte Sager med Hensyn til Medlemmer, der skulde lukkes ude, der laa i Indenrigsministeriet i Fjor og antagelig ligger der endnu, er et Vidnesbyrd om den store Betydning, det har, at vi faar truffet Afgørelse med Hensyn til disse bemedlede Medlemmers Berettigelse til mod Betaling af forhøjet Bidrag at blive i Kasserne.

Den ærede sidste Taler lod skinne igennem i Begyndelsen af sin Tale, at der maaske var nogen Anledning til ogsaa at lade et Spørgsmaal som dette ligge af Hensyn til Grundlovssituationen. Hvis Situationen skulde være den, at der hos de to Partier, der nærmest er Regeringspartier, er et almindeligt Ønske om at lade Sagen ligge, vil jeg meget henstille, om man ikke kunde foretage den ene Ting at sørge for, at de mange — for det er de, selv om de er faa i Forhold til det samlede Medlems-